

nakrantið hevði verið, tá kanónirnar dunda upp á tað grovasta? Hvat samband hevði alt hetta við eini hús, eitt langt fjós og eina gryvju?

Hann settist upp undir seg og læt beinini hanga og sletta niður av koyggjuni. Hann gjordist altíð so stívbeintur, tá hann hevði ligið leingi. So hugdi hann aftur at adjutantinum og teimum báðum boðberunum, sum stóðu við dyrnar og setti tann toyklaedda stálhjálmín á hovdið.

»Tað harmar meg, at eg hvørki havi sukurlátu, postkort ella sigarettir, men búnan havi eg so.«

»Majorurin verður skjótur aftur,« segði adjutanturin.

»Búnin er ikki heilt lýtaleysur,« segði Nick. »Men hann hevur so sína ávirkan, og skjótt fara fleiri miljónir amerikanarar at koma.«

»Halda tygum, teir fara at senda amerikanarar suður higar?« spurdi adjutanturin.

»Ja, tað er púra vist. Her fara at koma amerikanarar, sum eru tvær reisir so stórir sum eg. Heilsugóðir menn og hjartagóðir. Menn, sum sova væl um náttina — sum ongantið hava verið særdir — ongantið hava roynt at verið sprongdir í luftina — sum ongantið hava fingið skallan smyldraðan — ongantið verið bangnir — sum ikki drekka seg fullar og eru trúgvir móti gentum teirra har heima. Nógvir av teimum hava heldur ongantið havt lýs. Tað eru hampamenn. Tað fáa tit at siggja.«

»Eru tygum Italiaumaður?« spurdi adjutanturin.

»Nei, eg eri amrikanari, sum tygum siggja av búnanum, hóast hann ikki er so fullfíggaður, sum hann átti.«

»Eru tygum Norður-amerikanari ella Suðuramerikanari?«

»Norður-amerikanari,« svaraði Nick. Hann kendi seg betur nú og var farin at sissast aftur.

»Men tygum tosa ítalskt mál.«

»Ja, og hvat um tað? Hvi skuldi eg ikki tosa ítalskt? Er tað kanska ikki loyvt?«

»Og tygum hava ítalsk heiðursmerki.«

»Nei, ikki annað enn bondini og pappirini. Merkinu koma seinni. Men tað eru pappirini, sum mestan týðningin hava. Tygum skulu ikki øvunda mær tey, tygum munu eisini fara at fáa nokur, tá tygum hava verið nóg leingi í krígunum.«

»Eg var við í bardøgunum í Eritrea,« segði adjutanturin kaldliga. »Eg var við í Tripolis.«

»Tað gleðir meg at hitta tygum,« Nick rætti hinum hondina. »Har skuldi ganga

harðliga til, sum eg havi frætt. Eg varnaðist alt fyri eitt bondini á búna tygara. Men vóru tygum eisini við í bardøgunum við Carso?«

»Nei, hesa ferðina eri eg beint innkallaður. Min árgangur var ov gamal.«

»So, so. Í sinari tíð var eg ov ungur, mátti lúgva fyri at sleppa við,« segði Nick. »Men nú havi eg fingið nóg mikið av krígunum.«

»Hvi eru tygum so komin higar?«

»Teir vilja hava meg at ganga runt í amerikanskum hermanna búna,« helt Nick fyri. »Og tygum munu duga at skilja, hvønn týðning tað hevur. Hann er nakað trongur, men sama ger. Og ikki fer at vara leingi, so fara tygum at siggja hermenn í miljónatali í hesum búna. Teir fara at koma túsandi um alt landið sum grashoppur. Tá vit í Amerika tosa um grashoppur meina vit við ferðagrashoppuna. Tann vanliga grashoppur er litil og grøn og má ikki mistakast fyri ferðagrashoppuna ella sikaduna, sum gevur eitt merkiligt langligt ljóð frá sær. Hvussu ljóðið er, minnst eg ikki beint í lotuni. Viðhvørt eri eg nærur við at hoyra hana fyri mær, men so hvørur hon bráðliga aftur. Tygum fara at umbæra meg, men ikki havi eg stundir at práta longur.«

»Vitið, um tit ikki finna majorin,« segði adjutanturin við annan boðberan. »Eg siggi, at tygum hava verið særdir,« segði hann við Nick.

»Ja, í fleiri ymiskum støðum,« segði Nick. »Um tygum hava áhuga fyri arrum, kundi eg vist tygum nokur, sum eru ógvuliga áhugaverd, men vil heldur tosa um grashoppur. Tað, vit nevna grashoppur. Hesi kykt høvdu, tann tíð tað var, stóran týðning í lívi minum. Leggja tygum í, kundi eg sagt tygum meira frá hesum, so kunnu tygum hyggja at búnanum, meðan eg tosi.«

Adjutanturin gjørdi varin tekn til hin boðberan, sum í stundini fór út.

»Hyggið nú væl at búnanum. Spagnolini hevur seymað hann. Annars eri eg eingin rættiligur hermaður. Vit hoyra undir amerikanska konsulin. Einku ger, um tit hyggja at mær. Gløðið bert, alt tykkum lystir. Nú skal eg sigga tykkum frá amerikansku ferðagrashoppuni. Okkum dárar tær best tær brúnu. Tær tola eisini betur vatn, og sílunum dárar tær best. Tær stóru ferðagrashoppurnar geva, tá tær flúgva, eitt ljóð frá sær, sum líkast tí, ið kemur frá glintorminum. Veingirnir eru ógvuliga litfagrir. Á summum eru teir ljósareyðir, meðan aðrar hava gular veingir við svartum ripum,

men veingirnir á hesum detta av, so titt og knapt teir koma í vatn. Tí eru tær stóru grashoppurnar vánaligt agn, men tann brúna grashoppur er frálík, og eg kann geva henni mitt besta viðmæli, um annars nokur grund er fyri at standa her og geva nokrum viðmæli, sum tað er ógvuliga ivasamt, at nakar tykkara nakrantið kemur at hava brúk fyri. Men eg fari at vara tykkum imóti at royna at fanga hesi kyktini við hondunum ella einari træsnis. Tað er tað bera tíðarspill. Nei, tað dugir púrt einki. Tann rætta mannagongdin er heilt óðrvisi. Tað skuldi verið skyldubundin undirvísing í hesum fyri allar ungir heryvirmenn, og tað skuldi tað eisini, um eg hevði havt nakað ræði, og ikki er ívist, at eg ikki fáí tað. Tit kunnu brúka eitt vanligt moskitonet. Ein heryvirmaður er á hvørjum endanum á netinum, tekur í niðara part við aðrari hordini og í ovara við hini, so renna teir við netinum móti vindinum. Grashoppurnar, sum flúgva undan vindinum, renna seg beint í netið og verða fastar. Á henda hátt ber til at fanga ein hóp. Eg haldi, at allir yvirmenn skuldu havt eitt rull av moskitonetu uppi á sær, sum altíð var tókt at fanga grashoppur við.

Eg vóni, at eg havi lýst hetta vandamálið nóg greiðliga, minir harrar. Er tað nakar, sum kanska vildi spurja um okkurt? Er tað okkurt, tit ikki hava skilt, fari eg at biðja tykkum um at spyrja. Verið ikki smædnir. Er eingin, sum vil spyrja um okkurt? So fari eg at enda við hesum orðum. Fyri at triva í tað, sum tann stóri hermaðurin Sir Henry Wilson segði: Minir harrar, antin mugu tit sjálvir valda, ella eisini mugu tit lata tykkum lynda, at onkur annar valdar yvir tykkum. Og latið meg taka uppáftur. Minir harrar, hetta er nakað, eg fari at biðja tykkum leggja tykkum væl í geyma. Hetta er tað einasta, eg fari at biðja tykkum taka við tykkum, tá tit fara út úr hesum rúminum. Minir harrar, antin mugu tit sjálvir valda — ella eisini lata tykkum lynda, at onkur annar valdar yvir tykkum. So var alt, minir harrar, og eg takki fyri hesa lötuna.«

Hann tók stálhjálmín av hovdinum og setti hann á aftur, hoykti seg niður um tann lága durakarmin og fór út. Para kom gangandi oman eftir vegnum og tveir boðberar við honum. Ógvuliga heitt var í veðrinum, og Nick tók stálhjálmín av hovdinum.

»Hetta slagðið skuldi verið soleiðis gjørt, at tað kundi verið vátt,« helt hann fyri. »Eg fari oman í ána at svala

hann.« So fór hann niðan eftir hallanum.

»Nicoló,« rópti Paravicini. »Nicoló, hvar fert tú?«

»Eg timi ikki at fara nakrastaðni,« Nick kom gangandi omanaftur við hjálmunum í báðum hondum. »Beista møðsamt er at ganga við hesum, antin teir so eru vátir ella turrir. Hevur tú altíð tín á hovdinum?«

»Ja, altíð,« segði Para. »Tað er tí, eg skjótt verði berskølltur. Kom innum.«

Tá teir vóru innumkomnir, bað Para hann fáa sær sess.

»Tú veitst væl, at teir ikki nytta eitt einasta petti,« segði Nick. »Eg minnst so væl, tá vit fingur teir, hvussu vit tá hildu hetta vera vorðið sum framburð, men eg havi helst ov ofta sæð teir á tremur av heila.«

»Eg haldi, tú skuldi farið heimaftur, Nicoló,« helt Para fyri. »Best man vera at b%pa at fara út á hermótið, til tú hevur okkurt tinganest við tær at geva teimum. Her fært tú so einki gjørt. Og fert tú at verða malandi her — sjálvt um tú so hevur okkurt at geva teimum — so fara teir bert at flykkjast uttan um teg, og tað grettir ikki, at so fer figgindin aftur at skjóta eftir okkum. Heldur ikki tori eg at standa við ábyrgdini.«

»Eg veit eisini so væl, at hetta er steinbýtt,« segði Nick. »Tað var heldur ikki eg, sum kom við hesum. Frætti bert, at herdeildin helt til her, helt meg so fara at móta tær ella onkrum øðrum, eg kendi. Eg kundi tað sama verið farin til Zenzon ella San Dona. Kundi væl hugsað mær at farið til San Dona.«

»Eg vil ikki hava teg malandi her til onga nyttu,« segði Paravicini kapteynur.

»Alt í lagi,« segði Nick. »Tú um tað. Hann kendi á sær, at nú kom tað á hann aftur.«

»Eg vóni, tú skilir meg.«

»Ja, sjálvandi,« segði Nick og royndi at kveistra hetta frá sær.

»Alt sovorðið gerst bert um náttina.«

»Ja, tað er so púra vist,« segði Nick. Nú visti hann, at hann fekk ikki steðgað tí.

»Eg havi so ábyrgdina av herdeildini,« segði Para.

»Jú, so er,« segði Nick. Og nú kom tað. »Tú dugir so bæði at lesa og skriva, ha?«

»Jú,« segði Para spakføur.

»Henda deildin, tú hevur ábyrgdina av, hevur jú púrt einki upp á seg. So titt og knapt meira manning kemur, fært tú gomlu deild tina aftur. Hvi jarða teir ikki teir deyðu? Eg sá teir, tá eg kom, og havi ongan hugin at siggja teir aftur. Teir kunnu jarða teir, tá teir vilja fyri mær. Tað hevði verið nóg betur

fyrí tykkum allar. Tit fara at kliggja, tá tit siggja teir.«

»Hvar er súkkan hjá tær?«

»Eg setti hana inn í seinasta húsið, eg kom framvið.«

»Man hon standa har enn?«

»Ver ikki bangin,« segði Nick. »Nú fari eg beinanvegin.«

»Far og legg teg eina löt, Nicoló.«

»Ja, tað man vera tað frægasta.«

Hann blundaði og sá ikki longur tann skeggjuta mannin standa og sikta eftir sær — púra kaldur —, áðrenn hann læt av. Hann sá ikki longur tað skyggja hvítt, fólkið ikki longur kúluna, sum rakti hann sum ein sleggja, lá ikki longur á knæ, um at kvalast av onkrum heitum og søtligum, sum hann hostaði burtur úr sær, meðan teir runnu fram við honum, sá bert eina langa gula húslón við lágunum fjósi — og ána, sum var størri, enn hon í roynd og veru var. »Á, tú altvalandi,« helt hann fyri. »Eg kann tað sama fara beinanvegin.« Hann fór á fótur.

»Nú fari eg, Para,« segði hann. »Koyri omanaftur nú seinnapartin. Hava teir fingið sukurlátu og sigarettir, komi eg aftur við tí í nátt. Eg skal minnast at koma um náttina, tá eg havi okkurt at koma við.«

»Enn er ov heitt hjá tær at fara,« segði Paravicini kapteynur.

»Ver ikki bangin,« segði Nick. »Nú eri eg aftur sum fyrsta dagin, og ein löt man fara at ganga, áðrenn tað kemur á meg aftur. Eini herðindi komu á meg í áðni, men tey vóru ikki so ring. Eg haldi, tey eru ikki so ring longur, sum tey plagdu at vera. Eg kenni altíð á mær, tá tað kemur, tí tá tosi eg so nóg.«

»Eg skal senda annan boðberan við tær.«

»Nei, ger ikki tað. Eg finni sjálvur.«

»Vilt tú lova mær at koma skjótt aftur?«

»Ja, tað kanst tú lita á!«

»Eg haldi kortini best vera at senda annan boðberan —«

»Nei,« segði Nick. »Vis mær nú, at tú hevur álit á mær.«

»Ja, ja, farvæl so meðni.«

»Farvæl,« segði Nick og fór niðan eftir vegnum móti húsunum, har hann hevði sett súkluna. Seinnapartin, visti hann, plagdi vegurin at liggja í skugga. Trø vóru báðu megin við, og tey vóru púra óskadd hóast kríggið.

Hann mintist so væl hetta strekkið. Tað var har, teir vóru komnir gangandi, tá teir móttu hestfólkinum frá Terza Savoia. Teir komu riðandi